

HOOFDSTUK I

Een geniale vluchtroute, waar nog niemand op is gekomen

Storm zweet, ook al trekt er een koude wind door de vochtige lera-
rentoiletten.

Om zijn buik: een zwemband.

Hij staat voor de stenen bank van de plons-wc. Met een groot gat om op te zitten. Beneden ziet hij de wilde golven, die met grof geweld en veel wit schuim rondklotsen.

Zijn vluchtplan is nogal krankzinnig: hij zal ervandoor gaan, door de wc. Gewoon erin stappen, in zee springen en wegzwemmen, beschermt door de ochtendmist.

Maar nu, zo vlak voor zijn doel, begint hij toch te twijfelen, en dat kan hij helemaal niet gebruiken: is dit eigenlijk wel zo'n goed idee?

En dan is er ook nog Lucifer.

Die staat naast Storm en kwispelt met zijn staart, omdat hij mee naar buiten wil, naar de vrijheid. De kleine kloosterhond is hier al

zijn hele leven. Maar sinds de dag dat ook Storm in de school werd opgesloten, wijkt hij niet meer van zijn zijde.

‘Je kunt echt niet mee, Lucifer,’ fluistert Storm in het oor van de hond. Hij krijgt tranen in zijn ogen. ‘Ik weet zelf nog niet eens of ik zwemmen kan!’

Dat klinkt alsof Storm een domkop is. Geen mens zou het wagen in de branding van een wilde zee te springen als hij niet heel zeker wist dat hij kon zwemmen! Maar Storm heeft iets bij zich dat hem zal helpen: de zwemband. Een stuk varkensdarm, waarin de keukenmonnik normaal gesproken worst stopt. Storm heeft de darm simpelweg als een lange luchtballon opgeblazen en de voor- en achterkant stevig dichtgeknoopt, zodat hij hem om zijn buik kan binden. Bovendien hoopt hij dat er op die manier iets belangrijks droog blijft, iets wat hij van tevoren in de zwemworst heeft gestopt: zijn dagboek!

Storm heeft er elke avond wat in geschreven, want schrijven kan hij goed. Hij heeft het op de kloosterschool geleerd.

Maar hij moest zijn dagboek geheimhouden. Hij leefde tenslotte duizend jaar geleden en dit boek was het allereerste boek dat ooit het klooster was binnengekomen. Een varende koopman had het kleine, handzame ding meegenomen. Het was veel praktischer dan de grote, zware boekrollen die tot dan toe gebruikt werden. De bladzijden waren eerst nog leeg, maar de hoofdmonnik was bang geweest voor ernstige gevolgen als iemand erin zou schrijven. Een met woorden en plaatjes gevuld boek kun je overal makkelijk lezen. Kennis in handige boeken die je mee kunt nemen, in plaats van op eindeloos lange

boekrollen die in de kloosterbibliotheek moeten blijven. Als dat in de mode kwam, zouden zelfs de domste gedachten overal verspreid kunnen worden. De hoofdmonnik had het gebruik van het boek daarom verboden en het bevel gegeven het ding te vernietigen. Maar Storm had het gered en tussen het stro van zijn hoofdkussen gestopt.

En nu in zijn zwemband.

Storm staart naar beneden, naar de golven, en weet dat er geen weg terug is. Als hij het nu niet waagt, waagt hij het nooit. Of zijn geniale vluchtroute wordt al heel snel ontdekt. Dan krijgen de lerarentoiletten een groot slot, en moet hij monnik worden. En dat is wel het laatste wat iemand als Storm wil.

‘Het ga je goed, Lucifer,’ fluistert Storm zijn kleine vriend in zijn oor. ‘Vaarwel, en pas goed op jezelf.’

Lucifer piept zo zacht dat hij nog verdrietiger klinkt dan de verdrietigste kleine rode hond ter wereld.

Maar Storm moet sterk zijn. Hij draait zich om en klimt in de wc. Hij hurkt neer bij de rand van de opening... en weet op hetzelfde moment dat zijn plan echt compleet geschild is. Zelfs als hij de sprong in de branding overleeft en wegzwemt, de zee op – wat dan?

Op dat moment sloft de wiskundemonnik de hoek om, de donkere gang in die naar de lerarentoiletten leidt.

‘Heeeeeeee!’ schreeuwt hij als hij Storm verkeerd om op zijn plekje ziet zitten.

O nee, denkt Storm, terwijl de wiskundemonnik begint te rennen.

‘Wat gebeurt hier?’ De wiskundemonnik verliest één sandaal

en struikelt over de andere. Maar dan heeft hij het kleine kamertje bereikt waar Storm zit.

'Ik heb je!' schreeuwt de monnik, zeker van zijn overwinning.

Heb je niet, denkt Storm. Hij gooit de zware houten deur achter zich dicht, zodat de wiskundemonnik er met een geweldige klap tegenaan dendert. En Storm, die niet wil wachten tot de oude kwelgeest weer bijkomt, springt.

En valt.

En valt.

Eerst suizen de muren van het klooster langs hem heen, daarna de rotswand van de kliffen. En dan is er een knal.

Bommetje!

Het zoute water sluit zich boven hem. Het komt in zijn mond en zijn neus en zijn oren, wervelt alle kanten op en duwt hem onder water. Maar Storm heeft zijn zwemworst, die hem steeds weer terug naar de oppervlakte trekt. En daar, recht voor hem, ligt het strand! Storm wordt door een golf in de lucht getild en teruggeworpen naar de kust die hij eigenlijk wilde verlaten.

Hij landt met zijn gezicht in het zand en hijst zich overeind. Hij hoest en spuugt een klein kreeftje uit, tot hij eindelijk weer fatsoenlijk lucht krijgt. Het kreeftje maakt zich zo snel mogelijk uit de voeten. Storm kijkt om zich heen. Veel is er in het donker niet te zien. Net genoeg om de kleine boot op te merken die achter een rotsblok ligt.

En omdat een echte Storm nooit opgeeft, bedenkt hij zich geen moment. Hij sprint naar de roeiboort en duwt het ding de branding in. Hij

springt erin voordat de boot zonder hem op reis gaat, grijpt de riemen en vaart weg.

Storm roeit en roeit en neemt pas pauze als hij zich door een stuk of tien hoge golven heeft geworsteld. Voor de zekerheid peddelt hij nog vijf golven verder. Tot de zee rustig is geworden. En tot diep in de mist. Hier is hij ver genoeg van de kloosterschool. Hier, in de mist, is hij zo goed als onzichtbaar. Uitgeput trekt hij de riemen de boot in. En dan duurt het niet lang meer tot Storm in een diepe slaap valt.

HOOFDSTUK 2

De mist, waarin de zeemonsters huizen

Later.
Storm wordt wakker.

De zee en de golven zijn verdwenen. Ze zijn niet te horen, niet te zien en niet te bespeuren. In plaats daarvan overal: mist. Wit, nat en koud. Zo dicht dat Storm zijn eigen tenen niet kan zien. De wereld is volkomen stil.

Waar ben ik? Waar is de zee?

Storm waagt het om zijn hand over de rand van de boot in de mist te steken, tot hij hem niet meer ziet. Er gebeurt niets. Dan laat hij zijn hand voorzichtig zakken, tot zijn vingertoppen het water raken. Hij schrikt er bijna van. De zee is er nog!

Stom genoeg herinnert hij zich op hetzelfde moment dat de biologiemonnik het een keer over zeemonsters heeft gehad, die wonen in de mist die boven zee hangt.

Storm duikt diep weg in zijn boot en maakt zich zo klein als hij kan. Hij draait zijn hoofd alle richtingen op die hij van de aardrijkskundemonnik heeft geleerd: noord, oost, zuid en nog één, waarvan de naam hem even niet te binnen wil schieten. Hij knijpt zijn ogen samen en tuurt door de nevel. Geen spoor van zeemonsters, draken of gedrochten. Tenminste, voor zover dat vast te stellen is.

‘Allemaal onzin!’ fluistert hij. ‘Zeemonsters bestaan niet. En als ze toch bestaan, kunnen ze mij helemaal niet zien!’ De mist is zo dicht en wit, dat het lijkt alsof hij in een bad van geitenmelk zit.

Dus denkt Storm over echte problemen na: bijvoorbeeld welke richting hij op moet roeien. Per ongeluk terug naar school? Dat zou stom zijn. Maar hoe moet hij weten waar hij niet heen wil, als hij helemaal niet weet waar het ligt? En waar is dan de tegenovergestelde richting? Het enige wat hij kan doen is wachten tot de mist optrekt. Dan zal hij wel verder zien, besluit hij.

Storm wacht.

Na een tijdje merkt Storm dat de vrijheid verdomd koud is. Op een of andere manier moet hij zich zien te bewegen. Kniebuigingen of zoiets. Vooruit dus! Een warming-up doen. Het is alleen stom dat het bij het opstaan al misgaat. Zijn benen slapen. Bijna kiepert Storm uit de boot. Hij moet flink met zijn armen door de nevel zwaaien om zijn evenwicht niet te verliezen.

Op dat moment hoort hij het.

Knorrr... ergens in de mist. Waar het precies vandaan komt, is niet te zeggen. Storm blijft half overeind staan en beweegt zich geen millimeter meer.

Daar, weer dat knorren, alleen nu dichterbij!

Knorrr...

Dan een tijdje niets.

Stilte.

Zijn hier misschien toch zeemon...?

Storm is bang. Doodsbang!

De angst kruipt onder zijn ruwe monnikspij, klimt ijskoud over zijn rug naar boven, gaat op zijn schouder zitten en fluistert in zijn oor: 'Je wordt nooit een groot krijger, Storm! Je wordt omgezet in zeemonsterpoep!'

'Maar ik weet het zeker!' zegt Storm tegen zijn angst.

Wat moet hij anders zeggen? Hij zit niet meer in het klaslokaal van de wiskundemonnik, met Lucifer aan zijn voeten. Hij is hier, moederziel alleen in een kleine notendop midden in de mist.

Wacht, nee, jammer genoeg is hij juist niet meer moederziel alleen. Storm heeft gezelschap gekregen. Ergens daarbuiten in het geitenmelkwitte niets loert een... **MONSTER!**

Superstil en supervoorzichtig laat Storm zich weer op de roeibank zakken. Voor de zekerheid trekt hij zijn hoofd zo diep als hij kan tussen zijn schouders en luistert. Tegelijk tast hij naar de riemen, om klaar te zijn om te vluchten. Hij zet zich schrap en dompelt de beide roeibladeren langzaam in het water.

Nu is hij klaar.

Daar is het weer, het knorren!

Knorrr... knorrr... knorrr...

Het klinkt als het onheilspellende geluid van een oude deur die in

zijn scharnieren heen en weer knarst als het waait. En het komt steeds dichterbij.

Hij hoort al het slaan van monstervinnen op het wateroppervlak. Ergens links. Hoogste tijd om naar rechts te verdwijnen!

Uit alle macht spant Storm zijn spieren aan, trekt aan de riemen en zet zich met twee benen af tegen de bodem van de boot. De kleine roeiboort komt op gang.

Inpikken, uittrappen, achterover, doorhalen, uitpikken, naar voren brengen, inpikken, uittrappen, achterover, en doorhalen... Steeds weer, zonder te verzwakken.

De angst maakt Storm sterker dan ooit. Maar het monster komt sneller aangestormd dan Storm kan vluchten. De muil van het beest staat wijd opengesperd als het uit de mist opdoemt. De ogen gloeien als kolen in het vuur. De hoekige kop zit vast aan een eindeloos lange geschubde hals. Uit de brede borst groeien dunne tentakels die in de maat op het water slaan.

Schuim spat in Storms gezicht.

En dan wordt hij door de aanval van het monster overrompeld.

Storms kleine roeiboort wordt verpletterd. Als een noot in een notenkraker. En Storm wordt onder water geduwd.

Blub!

Blub... blub... gorgel... borrel... gorgel... rommel... borrel... gorgel...

Storm krijgt een klap op zijn borst en klampt zich vast aan het ding dat hem geraakt heeft. Met een ruk wordt Storm uit het water getild. Hij vliegt door de lucht, proest de halve zee uit zijn longen en kan nog maar net inademen voor hij weer ondergedompeld wordt.

Borrel... rommel... gorgel...

Weer boven, lucht halen. Dan weer onder.

Borrel... rommel... gorgel...

Boven water, onder water, boven water, onder water, enzovoort.

Het duurt even tot Storm merkt dat hij zich aan een roeispaan vastklemt. En dat het zeemonster helemaal geen zeemonster is, maar een schip! De vuurspugende drakenkop is niets meer dan een griezelig boegbeeld, uit hout gesneden. En de tentakels van het monster zijn maar roeispanen. Minstens tien aan elke kant van de romp.

Als Storm zich beter had gevoeld, zou hij lachen om de merkwaardige mannen die op het schip aan het roeien zijn. Mannen die meer op nogal dikke vrouwen lijken: mannen met vlechten! In het dorp waar Storm vandaan komt, dragen alleen vrouwen zulke vlechten. Bovendien zingen de mannen. Ze grommen en blèren een vreemd lied op de maat van de roeispanen.

‘Heeeeelp!’ brult Storm, maar dan gaat hij alweer onder.

Borrel... rommel... gorgel...

Als hij de volgende keer bovenkomt roept hij: **‘Heeeeeee!’** maar niemand op het vreemde schip merkt hem op. Ze schijnen met belangrijker zaken bezig te zijn. De mannen (Storm heeft bedacht dat het toch echt om mannen met vlechten gaat) hebben hun handen vol met de roeispanen en zijn tot de tanden bewapend.

Overall liggen zwaarden en speren. Ertussen bijlen die zo groot zijn dat ze een eik met één slag kunnen vellen.

Storm duikt weer onder. En komt weer boven, lucht halen. Dan wordt hij alweer ondergedompeld.

Borrel... rommel... gorgel...

En als hij voor de zoveelste keer weer opduikt, is de mist aan het optrekken.

Nu merkt Storm ook nog dat ze recht afkoersen op de kust waarop de kloosterschool staat!

Dat zul je net zien.

